

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΒΟΥΝΟ» ΚΑΙ ΤΟΝ JOHN GRISHAM

«Ένα σπουδαίο νέο μυθιστόρημα... Το έργο του Γκρίσαμ –πάντοτε ψυχαγωγία ανωτέρου επιπέδου– εξελίσσεται σε κάτι ακόμη πιο σοβαρό, πιο δυνατό, πιο αντάξιο του εξαιρετικού του ταλέντου».

The Washington Post

«Ο Γκρίσαμ έχει γράψει ένα από τα καλύτερα νομικά δράματά του εδώ και καιρό μ' αυτή τη βουτιά στη μικροπολιτική μιας επαρχιακής πόλης. Υπάρχει ένα μυστήριο, αλλά αυτό αποτελεί μικρό μόνο μέρος της ιστορίας. Το κύριο στοιχείο που θα αιχμαλωτίσει τους αναγνώστες είναι η Σαμάνθα Κόφερ και οι υπόλοιποι χαρακτήρες που τη βοηθούν ν' ανακαλύψει το πάθος της».

Associated Press

«Ο Τζον Γκρίσαμ είναι εξαιρετικά καλός σ' αυτό που κάνει –για την ακρίβεια, αυτή τη στιγμή σ' αυτή τη χώρα, κανείς δεν το κάνει καλύτερα. ... Τα βιβλία του είναι έξυπνα, ευφάνταστα και διασκεδαστικά, γεμάτα περίπλοκους, ενδιαφέροντες χαρακτήρες, γραμμένα από έναν άνθρωπο που ωθείται όχι μόνο από την επιθυμία του να ψυχαγωγήσει αλλά και από τη γνήσια (αν και συγκρατημένη) οργή του απέναντι στην απληστία και τη φιλοχρηματία των ανθρώπων».

The Washington Post

«Με κάθε καινούριο βιβλίο του εκτιμώ τον Τζον Γκρίσαμ όλο και περισσότερο, για τη δυναμική κριτική του στάση απέναντι στο νομικό σύστημα, τη συμπόνια που επιδεικνύει για τους λιγότερο ευνοημένους της κοινωνίας, και για την προθυμία του να ανοίγεται σε νέους δρόμους».

Entertainment Weekly

«Ο Τζον Γκρίσαμ είναι ο καλύτερος μυθιστοριογράφος που έχουμε σήμερα στις Ηνωμένες Πολιτείες».

The New York Times Book Review

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Κωδικό Όνομα Πελεκάνος
Η Ετυμολογία
Ο Πελάτης
Θάλαμος Αερίων
Ο Βροχοποιός
Οι Ένορκοι
Ο Συνέταιρος
Ο Δικηγόρος των Δρόμων
Η Διαθήκη
Η Αδελφότητα
Ένα Βαμμένο Σπίτι
Η Πρόσκληση
Ο Βασιλιάς των Αποζημιώσεων
Ο Τελευταίος Ένορκος
Ο Μεσάζοντας
Η Ιστορία Ενός Αθώου
Η Έφεση
Ο Συνεργάτης
Η Ομολογία
Οι Δικηγόροι
Το Μεγάλο Κόλπο
Η Κληρονομιά
Σκοτεινό Βουνό

JOHN GRISHAM

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΒΟΥΝΟ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Gray Mountain*

Copyright © 2014 by Belfry Holdings., Inc.

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

Επιμέλεια: Τατιάνα Γαλάτουλα

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Φωτογραφία συγγραφέα: © Billy Hunt

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-087-8

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1087

Για τον συγγραφέα

Ο Τζον Γκρίσαμ γεννήθηκε στο Άρκανσο και φοίτησε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου του Μισισσιππή, αλλά εγκατέλειψε νωρίς τη δικηγορία για να ασχοληθεί αποκλειστικά με τη συγγραφή. Με το δυναμικό γράψιμο και τη συναρπαστική του αφήγηση, κατέκτησε πολύ γρήγορα το αναγνωστικό κοινό και τους κριτικούς διεθνώς. Έχει γράψει μέχρι σήμερα είκοσι επτά μυθιστορήματα, μία συλλογή διηγημάτων, τέσσερα παιδικά μυθιστορήματα και ένα μη μυθιστορηματικό έργο, το *Η Ιστορία Ενός Αθώου*. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί σε σαράντα γλώσσες και οι πωλήσεις τους έχουν ξεπεράσει τα τριακόσια εκατομμύρια αντίτυπα σε όλο τον κόσμο, ενώ εννέα από αυτά μεταφέρθηκαν με μεγάλη επιτυχία στον κινηματογράφο. Όταν δεν γράφει, ο Γκρίσαμ αφιερώνει το χρόνο του σε φιλανθρωπικά έργα, ένα από τα οποία υπήρξε η ίδρυση του Ταμείου για την Ανασυγκρότηση της Ακτής, που κατάφερε να συγκεντρώσει 8,8 εκατομμύρια δολάρια για την ανακούφιση των πληγέντων από τον τυφώνα Κατρίνα. Ο συγγραφέας ζει στη Βιρτζίνια και στο Μισισσιππή. Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπό του, www.jgrisham.com

Στη μνήμη του

Ρικ Χέμπα

1954-2013

Αντίο, Μεγάλε

1

Το πιο φρικτό απ' όλα ήταν η αναμονή –το άγνωστο, οι αὔ-
πνίες, τα έλκη. Οι συνάδελφοι αγνοούσαν ο ένας τον άλλον
και κρύβονταν πίσω από κλειδωμένες πόρτες. Οι γραμματείς
και οι βοηθοί διέδιδαν τις φήμες και απέφευγαν να κοιταχτούν
στα μάτια. Όλοι ήταν στην τσίτα και αναρωτιούνταν ποιος θα
μπορούσε να είναι ο επόμενος. Οι συνέταιροι, τα μεγάλα κεφά-
λια, έδειχναν να βρίσκονται στα όρια της νευρικής διαταραχής
και δεν ήθελαν καμία επαφή με τους υφισταμένους τους. Πολύ
σύντομα, ίσως τους δινόταν η εντολή να τους πετάξουν έξω με
τις κλοτσιές.

Τα κουτσομπολιά δεν είχαν τέλος. Δέκα συνεργάτες από το
Τμήμα Προσφυγών είχαν απολυθεί· εν μέρει αλήθεια –στην
πραγματικότητα, ήταν μόνο εφτά. Ολόκληρο το Τμήμα Κλη-
ρονομικού Δικαίου με λουκέτο, συνέταιροι και όλα τα σχετικά
–αλήθεια. Οχτώ συνέταιροι από το Αντιμονοπωλιακό να έχουν
μεταπηδήσει σε άλλη εταιρεία –ψευδές, προς το παρόν.

Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο αποπνικτική, που η Σαμάνθα έ-
βγαινε από το κτίριο όποτε της δινόταν η ευκαιρία και δούλευε
με τον φορητό υπολογιστή της στις καφετέριες του Λόουερ
Μανχάταν. Ένα όμορφο πρωινό –τη δέκατη μέρα μετά την κα-
τάρρευση της Λίμαν Μπράδερς– καθόταν σε ένα παγκάκι και
χάζευε το ψηλό κτίριο πιο κάτω στο δρόμο. Βρισκόταν στον
αριθμό 110 της Μπρόουντ Στρητ, και το πάνω μισό του ήταν
νοικιασμένο από τη Σκάλι & Πέρσινγκ, τη μεγαλύτερη νομική
εταιρεία που είχε υπάρξει ποτέ στον κόσμο. Τη δική της εται-
ρεία, προς το παρόν, παρ' όλο που το μέλλον προμηνυόταν

αβέβαιο. Δύο χιλιάδες δικηγόροι σε είκοσι χώρες, οι μισοί στη Νέα Υόρκη, χίλιοι άνθρωποι στριμωγμένοι ακριβώς εκεί, ανάμεσα στον τριακοστό και τον εξηκοστό πέμπτο όροφο. Πόσοι απ' αυτούς ένιωθαν την ανάγκη να πηδήξουν από τα παράθυρα; Δεν μπορούσε να μαντέψει, αλλά ήξερε ότι δεν ήταν η μόνη. Η μεγαλύτερη νομική εταιρεία του κόσμου στο χείλος του χάους, όπως και οι ανταγωνιστές της. Το Μπιγκ Λο*, όπως αποκαλούνταν συλλογικά οι μεγαλύτερες νομικές εταιρείες της Αμερικής, ήταν εξίσου πανικόβλητο με τα αμοιβαία κεφάλαια υψηλού κινδύνου, τις επενδυτικές τράπεζες, τις κτηματικές τράπεζες, τους ασφαλιστικούς ομίλους, την Ουάσινγκτον και όλα τα συναφή, μέχρι τους εμπόρους της Μείν Στρητ, που αποτελούσαν τους τελευταίους κρίκους της τροφικής αλυσίδας.

Η δέκατη μέρα κύλησε χωρίς αιματοχυσία, το ίδιο και η επόμενη. Τη δωδέκατη μέρα υπήρξε μια αναλαμπή αισιοδοξίας, όταν ο Μπεν, ένας από τους συναδέλφους της Σαμάνθα, κυκλοφόρησε τη φήμη ότι οι πιστωτικές αγορές του Λονδίνου είχαν χαλαρώσει κάπως. Τελικά, οι δανειολήπτες ίσως και να έβρισκαν λίγα μετρητά. Αργά το ίδιο απόγευμα, ωστόσο, η φήμη είχε ήδη ατονήσει· δεν είχε καμία βάση. Έτσι, λοιπόν, περίμεναν.

Δύο συνέταιροι είχαν τη διεύθυνση του Τμήματος Εμπορικών Ακινήτων στη Σκάλι & Πέρσινγκ. Ο ένας ζύγωνε τη συνταξιοδότηση και είχε ήδη παραγκωνιστεί. Ο άλλος ήταν ο Άντι Γκράμπμαν, ένας σαραντάχρονος χαρτογιακάς που δεν είχε αντικρίσει αίθουσα δικαστηρίου στη ζωή του. Ως συνétairos, είχε ένα ωραίο γραφείο με θέα στον Χάντσον, έναν υδάτινο όγκο που δεν είχε γυρίσει να κοιτάξει εδώ και χρόνια. Σε ένα ράφι πίσω από το γραφείο του, καταμεσής στον τοίχο με τα διπλώματα και τα βραβεία του που δεν είχαν άλλο λόγο ύπαρξης παρά να τονώνουν τον εγωισμό του, υπήρχε μια συλλογή από μικροσκοπικούς ουρανοξύστες. «Τα κτίριά μου», όπως του άρεσε να τους αποκαλεί. Αμέσως μόλις ολοκληρωνόταν ένα από τα κτίριά του, ανέθετε σε κάποιο γλύπτη να το αναπαραγάγει σε μικρότερη κλίμακα και, με τη γενναιοδωρία που τον χαρακτή-

* Big Law. (Σ.τ.Μ.)

ριζε, πρόσφερε ένα ακόμα μικρότερο τρόπαιο σε καθένα από τα μέλη της «ομάδας του». Στα τρία χρόνια της στη Σκάλι & Πέρσινγκ, η συλλογή της Σαμάνθα περιλάμβανε έξι κτίρια –και προφανώς δε θα μεγάλωνε περισσότερο.

«Καθίστε», διέταξε ο Άντι κλείνοντας την πόρτα. Η Σαμάνθα κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στον Μπεν, που καθόταν δίπλα στην Ίζαμπελ. Οι τρεις συνεργάτες περιεργάζονταν τα πόδια τους ενώ περίμεναν. Η Σαμάνθα ένιωθε την παρόρμηση να αρπάξει το χέρι του Μπεν, σαν τρομοκρατημένος αιχμάλωτος μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ο Άντι σωριάστηκε στην πολυθρόνα του και, αποφεύγοντας την οπτική επαφή αλλά ανυπομονώντας να ξεμπερδεύει, συνόψισε τη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν.

«Όπως γνωρίζετε, η Λίμαν Μπράδερς έβαλε λουκέτο πριν από δεκατέσσερις μέρες».

Σώπα, τι μας λες, ρε Άντι! Η οικονομική κρίση και η πιστωτική κατάρρευση είχαν φέρει τον κόσμο στο χείλος της καταστροφής, και αυτό το γνώριζαν οι πάντες. Από την άλλη, βέβαια, οι σκέψεις του Άντι σπάνια ήταν πρωτότυπες.

«Έχουμε πέντε έργα σε εξέλιξη, όλα με χρηματοδότηση της Λίμαν. Έχω συζητήσει διεξοδικά το θέμα με τους ιδιοκτήτες. Και οι πέντε αποφάσισαν να βάλουν φρένο. Είχαμε άλλα τρία έργα στον ορίζοντα, δύο με τη Λίμαν, ένα με τη Λόιντ'ς, και, πώς να το πούμε, οι πιστώσεις έχουν παγώσει. Οι τραπεζίτες έχουν χωθεί στα λαγούμια τους και δεν τολμούν να δανείσουν ούτε δεκάρα».

Ναι, Άντι, κι αυτό το ξέρουμε. Το διαβάζουμε στα πρωτοσέλιδα. Ξεμπερδεψε καμιά φορά, προτού πηδήξουμε από τα παράθυρα.

«Η εκτελεστική επιτροπή συναντήθηκε χτες και έγιναν ορισμένες περικοπές. Τριάντα πρωτοετείς συνεργάτες θα πρέπει να φύγουν· ορισμένοι απολύθηκαν μια και καλή, ορισμένοι άλλοι προσωρινά. Όλες οι νέες προσλήψεις έχουν αναβληθεί επ' αόριστον. Το Τμήμα Επικύρωσης Διαθηκών μάς άφησε χρόνους. Και, εντάξει, δεν υπάρχει εύκολος τρόπος να το θέσω, αλλά εδώ παίζεται πια και το δικό μας το κεφάλι. Περικοπές. Κατάργη-

ση. Ποιος ξέρει πότε θ' αρχίσουν να χτίζουν ξανά οι ιδιοκτήτες ακινήτων –αν, δηλαδή, ξαναρχίσουν ποτέ. Η εταιρεία δεν είναι πρόθυμη να σας κρατήσει στις καταστάσεις μισθοδοσίας όσο ο υπόλοιπος κόσμος περιμένει την πιστωτική χαλάρωση. Στην ευχή –ίσως και να βρισκόμαστε στα πρόθυρα μιας μεγάλης ύφεσης. Προφανώς, αυτός δεν είναι παρά ο πρώτος γύρος περικοπών. Λυπάμαι, παιδιά. Λυπάμαι ειλικρινά».

Πρώτος μίλησε ο Μπεν. «Ωστε μας απολύουν μπαμ και κάτω;»

«Όχι. Έδωσα μάχη για χάρη σας, εντάξει; Αρχικά σκόπευαν να σας στείλουν το ειδοποιητήριο απόλυσης μαζί με τον τελευταίο μισθό σας. Δε χρειάζεται να σας θυμίσω ότι το Εμπορικών Ακινήτων είναι το μικρότερο τμήμα σ' αυτή την εταιρεία και πιθανότατα αυτό που δέχεται το μεγαλύτερο πλήγμα τη συγκεκριμένη στιγμή. Τους έπεισα για ένα σχήμα διαθεσιμότητας. Φεύγετε τώρα και γυρίζετε αργότερα, ίσως».

«Ίσως;» ρώτησε η Σαμάνθα. Η Ίζαμπελ σκούπισε ένα δάκρυ, αλλά διατήρησε την αυτοκυριαρχία της.

«Ναι, *ίσως*. Τίποτα δεν είναι οριστικό αυτή τη στιγμή, Σαμάνθα, εντάξει; Βρισκόμαστε σε αδιέξοδο. Σε έξι μήνες μπορεί να περιμένουμε όλοι στην ουρά για το συσσίτιο. Έχετε δει παλιές φωτογραφίες από το 1929».

Έλα τώρα, Άντι, στην ουρά για το συσσίτιο; Με την ιδιότητα του συνέταιρου, οι περσινές καθαρές αποδοχές σου ήταν 2,8 εκατομμύρια δολάρια, ένας μέσος μισθός στη Σκάλι & Πέρσινγκ, η οποία, παρεμπιπτόντως, ερχόταν τέταρτη στις καθαρές αποδοχές ανά συνέταιρο. Αλλά ούτε και η τέταρτη θέση ήταν καλή, τουλάχιστον ως τη στιγμή που διαλύθηκε η Λίμαν και κατέρρευσε η Μπέαρ Στερνς και έσκασε η φούσκα των ενυπόθηκων δανείων υψηλού κινδύνου. Μόνο τότε η τέταρτη θέση άρχισε ξαφνικά να φαντάζει αρκετά καλή –για ορισμένους, εν πάση περιπτώσει.

«Τι εννοούμε όταν λέμε “διαθεσιμότητα”;» ρώτησε ο Μπεν.

«Άκου πώς έχει το πράγμα... Η εταιρεία κρατάει το συμβόλαιό σας σε ισχύ για τους επόμενους δώδεκα μήνες, αλλά δεν παίρνετε μισθό».

«Όμορφα», μουρμούρισε η Ίζαμπελ.

Ο Άντι την αγνόησε και συνέχισε με ζήλο: «Οι παροχές υγειονομικής περίθαλψης θα διατηρηθούν, αλλά μόνο αν εργαστείτε ως ασκούμενοι σε κάποιον εγκεκριμένο μη κερδοσκοπικό οργανισμό. Η Διεύθυνση Ανθρώπινου Δυναμικού καταρτίζει αυτή τη στιγμή μια λίστα. Φεύγετε, κάνετε τη μικρή καλή σας πράξη, σώζετε τον κόσμο, ελπίζετε πως η οικονομία θα ανακάμψει και, σ' ένα χρόνο και κάτι, επιστρέφετε στην εταιρεία και δε χάνετε την αρχαιότητα. Δε θα είστε στο Εμπορικών Ακινήτων, αλλά η εταιρεία θα βρει μια θέση για σας».

«Είναι εξασφαλισμένες οι δουλειές μας, όταν τελειώσει η περίοδος διαθεσιμότητας;» ρώτησε η Σαμάνθα.

«Όχι, τίποτα δεν είναι εγγυημένο. Για να είμαι ειλικρινής, κανείς δεν είναι αρκετά έξυπνος για να προβλέψει πού θα είμαστε του χρόνου. Βρισκόμαστε εν μέσω εκλογών, η Ευρώπη πηγαίνει κατά διαόλου, οι Κινέζοι έχουν φρικάρει, οι τράπεζες κλείνουν, οι αγορές καταρρέουν, κανείς δε χτίζει και κανείς δεν αγοράζει. Ο κόσμος πλησιάζει στο τέλος του».

Κάθισαν για μια στιγμή μες στη ζοφερή σιωπή που είχε απλωθεί στο γραφείο του Άντι, και οι τέσσερις συντετριμμένοι με τη συνειδητοποίηση πως πλησίαζε το τέλος του κόσμου. Τελικά, ο Μπεν ρώτησε: «Και για σένα τα ίδια, Άντι;»

«Όχι, εγώ παίρνω μετάθεση στο Φορολογικό. Το πιστεύετε; Σιχαίνομαι το Φορολογικό, αλλά ήταν είτε αυτό είτε οδηγός ταξί. Έχω μεταπτυχιακό στο φορολογικό δίκαιο, όμως, γι' αυτό αποφάσισαν ότι είχαν το περιθώριο να με κρατήσουν».

«Συγχαρητήρια», είπε ο Μπεν.

«Λυπάμαι, παιδιά».

«Όχι, το εννοώ. Χαίρομαι για σένα».

«Σ' ένα μήνα μπορεί και να μ' έχουν διώξει. Ποιος μπορεί να ξέρει;»

«Εμείς πότε φεύγουμε;» ρώτησε η Ίζαμπελ.

«Αμέσως. Η διαδικασία επιβάλλει να υπογράψετε τη σύμβαση περί διαθεσιμότητας, να μαζέψετε τα πράγματά σας, να καθαρίσετε το γραφείο σας και να πάτε στο καλό. Η Διεύθυνση Ανθρώπινου Δυναμικού θα σας στείλει με μείλ έναν κατάλογο

με μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς, μαζί με όλα τα σχετικά έγγραφα που απαιτούνται. Λυπάμαι, παιδιά».

«Σταμάτα να το λες αυτό, να χαρείς», είπε η Σαμάνθα. «Ό,τι και να πεις, δεν μπορεί να βελτιώσει την κατάσταση».

«Αυτό είναι αλήθεια, αλλά τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα. Η πλειονότητα όσων βρίσκονται στη θέση σας δεν έχουν την επιλογή της διαθεσιμότητας. Απολύονται επιτόπου».

«Συγγνώμη, Άντι», είπε η Σαμάνθα. «Είναι πολλά τα συναισθήματα αυτή τη στιγμή».

«Δεν πειράζει. Καταλαβαίνω. Έχεις δίκιο να είσαι οργισμένη και αναστατωμένη. Για σκέψου... Έχετε και οι τρεις πτυχία από πρωτοκλασάτα πανεπιστήμια και καταλήγετε να σας συνοδεύουν έξω από το κτίριο σαν να είστε κλέφτες. Απολυμένοι, σαν εργάτες σε φάμπρικα. Είναι φοβερό, πραγματικά φοβερό. Κάποιοι από τους συνέταιρους προσφέρθηκαν να κάνουν περικοπές στο μισθό τους, για ν' αποτρέψουν αυτό το ενδεχόμενο».

«Πάω στοίχιμα πως ήταν μια μικρή ομάδα», είπε ο Μπεν.

«Ηταν, ναι. Πολύ μικρή, φοβάμαι. Αλλά η απόφαση έχει ληφθεί».

Μια γυναίκα με μαύρο κοστούμι και μαύρη γραβάτα περρίμενε στον στενό χώρο που η Σαμάνθα μοιραζόταν με τρεις άλλους, μεταξύ αυτών και η Ίζαμπελ. Το γραφείο του Μπεν βρισκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Η γυναίκα προσπάθησε να χαμογελάσει και είπε: «Με λένε Κάρμεν. Μπορώ να σας βοηθήσω;» Κρατούσε ένα άδειο χαρτόκουτο, άγραφο από κάθε πλευρά, για να μην μπορεί να καταλάβει κανείς ότι επρόκειτο για τον επίσημο αποθηκευτικό χώρο της Σκάλι & Πέρσινγκ, όπου κατέληγαν τα άχρηστα αντικείμενα από τα γραφεία όσων απολύονταν ή έμπαιναν σε διαθεσιμότητα ή ποιος ξέρει τι άλλο.

«Όχι, ευχαριστώ», είπε η Σαμάνθα, και μάλιστα κατάφερε να ακουστεί ευγενής. Θα μπορούσε να είχε εκνευριστεί και να φερθεί απότομα, αλλά η Κάρμεν έκανε απλώς τη δουλειά της. Η Σαμάνθα άρχισε να ανοίγει συρτάρια και να βγάζει τα προσωπικά

της αντικείμενα. Κάποιο συρτάρι περιείχε φακέλους της Σκάλι & Πέρσινγκ, έτσι η Σαμάνθα ρώτησε: «Τι γίνεται μ' αυτά;»

«Θα μείνουν εδώ», απάντησε η Κάρμεν παρακολουθώντας την κάθε της κίνηση, λες και φοβόταν πως η Σαμάνθα θα δοκίμαζε να σουφρώσει κάποιο πολύτιμο στοιχείο. Η αλήθεια ήταν πως οτιδήποτε είχε αξία βρισκόταν αποθηκευμένο στους υπολογιστές –εκείνον που χρησιμοποιούσε στο γραφείο της και ένα λάπτοπ που έπαιρνε σχεδόν παντού μαζί της. Ένα λάπτοπ της Σκάλι & Πέρσινγκ. Θα ήταν κι αυτό από τα αντικείμενα που θα έμεναν πίσω. Θα μπορούσε να έχει πρόσβαση στα πάντα από τον προσωπικό φορητό υπολογιστή της, αλλά ήξερε ότι οι κωδικοί είχαν ήδη αλλάξει.

Σαν υπνοβάτης, άδειασε τα συρτάρια και μάζεψε με απαλές κινήσεις τους έξι μικροσκοπικούς ουρανοξύστες της συλλογής της, παρ' όλο που της πέρασε από το μυαλό να τους πετάξει στο καλάθι των αχρήστων. Όταν έφτασε η Ίζαμπελ, παρέλαβε με τη σειρά της το προσωπικό της χαρτόκουτο. Όλοι οι υπόλοιποι –συνεργάτες, γραμματείς, βοηθοί– είχαν εντελώς τυχαία δουλειά κάπου αλλού. Το πρωτόκολλο είχε καθιερωθεί γρήγορα –όταν κάποιος αδειάζει το γραφείο του, πρέπει να τον αφήνεις στην ησυχία του. Ούτε μάρτυρες, ούτε επίμονα βλέμματα, ούτε τυπικοί αποχαιρετισμοί.

Τα μάτια της Ίζαμπελ ήταν πρησμένα και κόκκινα· ήταν προφανές ότι είχε καταφύγει στις τουαλέτες για να κλάψει. «Τηλεφώνησέ μου», ψιθύρισε. «Να πιούμε ένα ποτό κάνα βράδυ».

«Βέβαια», απάντησε η Σαμάνθα. Συνέχισε να χώνει αντικείμενα στο χαρτόκουτο, στο χαρτοφύλακά της και στην ογκώδη, επώνυμη τσάντα της, μέχρι που τα μάζεψε όλα. Χωρίς να κοιτάξει πίσω της, ακολούθησε την Κάρμεν στο διάδρομο και μέχρι τα ασανσέρ του τεσσαρακοστού ογδούου ορόφου. Όσο περίμεναν, αρνήθηκε να κοιτάξει γύρω της μια τελευταία φορά για να συγκρατήσει την εικόνα. Η πόρτα άνοιξε και, για καλή της τύχη, η καμπίνα ήταν άδεια. «Άσε με να το κουβαλήσω εγώ», είπε η Κάρμεν δείχνοντας το χαρτόκουτο, που είχε αυξηθεί σε όγκο και βάρος. «Όχι», είπε η Σαμάνθα μπαίνοντας στο ασανσέρ. Η Κάρμεν πάτησε το κουμπί του ισογείου. Για ποιον ακρι-

βώς λόγο τη συνόδευαν έξω από το κτίριο; Όσο περισσότερο το σκεφτόταν τόσο περισσότερο θύμωνε. Ήθελε να φωνάξει και να βρίσει κάποιον, αλλά αυτό που ήθελε πάνω απ' όλα ήταν να τηλεφωνήσει στη μητέρα της. Το ασανσέρ σταμάτησε στον τεσσαρακοστό τρίτο όροφο και μπήκε μέσα ένας καλοντυμένος νεαρός. Κρατούσε ένα πανομοιότυπο χαρτόκουτο και είχε μια μεγάλη τσάντα περασμένη με λουρί από τον ώμο του κι έναν δερμάτινο χαρτοφύλακα κάτω από τη μασχάλη του. Είχε την ίδια εμβρόντητη έκφραση φόβου και σύγχυσης. Η Σαμάνθα τον είχε δει στο ασανσέρ, αλλά δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ. Τι εταιρεία... Τόσο πελώρια, που οι συνεργάτες φορούσαν καρτελάκια με το όνομά τους στο απεχθές χριστουγεννιάτικο πάρτι. Ένας άντρας της ασφάλειας με μαύρη στολή τον ακολούθησε στην καμπίνα και, όταν μπήκαν όλοι, η Κάρμεν πάτησε ξανά το κουμπί του ισογείου. Η Σαμάνθα περιεργαζόταν το πάτωμα, αποφασισμένη να μη μιλήσει ακόμα κι αν της απηύθυναν το λόγο. Στον τριακοστό ένατο όροφο το ασανσέρ σταμάτησε ξανά και μπήκε στην καμπίνα ο κύριος Κερκ Νάιτ, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το κινητό του. Όταν έκλεισε η πόρτα, έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του και είδε τα δύο χαρτόκουτα. Του κόπηκε η ανάσα και το κορμί του φάνηκε να σφίγγεται. Ο Νάιτ, ένα από τα αρχαιότερα στελέχη του Τμήματος Συγχωνεύσεων και Εξαγορών και μέλος της εκτελεστικής επιτροπής, βρισκόταν τώρα απέναντι σε δύο από τα θύματά του. Κατάπιε με δυσκολία και στύλωσε το βλέμμα του στο πάτωμα. Ύστερα, ξαφνικά, πάτησε με δύναμη το κουμπί για τον εικοστό όγδοο όροφο.

Η Σαμάνθα ήταν πολύ μουδιασμένη για να τον προσβάλει. Ο άλλος συνεργάτης είχε τα μάτια κλειστά. Όταν το ασανσέρ σταμάτησε, ο Νάιτ βγήκε βιαστικά. Η πόρτα είχε κλείσει, όταν η Σαμάνθα θυμήθηκε πως η εταιρεία νοίκιαζε τους ορόφους ανάμεσα στον τριακοστό και στον εξηκοστό πέμπτο. Για ποιο λόγο να βγήκε ο Νάιτ έτσι αναπάντεχα στον εικοστό όγδοο; Αλλά, στην τελική, ποιος έδινε δεκάρα;

Η Κάρμεν τη συνόδευσε στον προθάλαμο και ως έξω στην Μπρόουντ Στρητ. Εκεί ψέλλισε ένα άτολμο «Λυπάμαι», αλλά η Σαμάνθα δεν αντέδρασε. Φορτωμένη σαν γαιδούρι, αφέθηκε

να παρασυρθεί από το κύμα των πεζών, χωρίς να κατευθύνεται κάπου συγκεκριμένα. Ύστερα θυμήθηκε τις φωτογραφίες στις εφημερίδες, που έδειχναν τους εργαζόμενους της Λίμαν και της Μπέαρ Στερνς να εγκαταλείπουν τα γραφεία τους κουβαλώντας χαρτόκουτα γεμάτα με τα προσωπικά τους αντικείμενα, λες και τα κτίρια είχαν πιάσει φωτιά κι εκείνοι έτρεχαν να σώσουν τη ζωή τους. Σε μια μεγάλη, έγχρωμη φωτογραφία στις σελίδες των *Τάιμς* με τα επιχειρηματικά νέα, μια χρηματίστρια της Λίμαν είχε απαθανατιστεί την ώρα που τα δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της, καθώς έστεκε ανήμπορη στο πεζοδρόμιο.

Αλλά εκείνες οι φωτογραφίες είχαν μπαγιατέψει πλέον και η Σαμάνθα δεν έβλεπε καμία φωτογραφική μηχανή. Ακούμπησε το χαρτόκουτο στη γωνία της Μπρόουντ με τη Γουόλ Στρητ και περίμενε μέχρι να βρει ταξί.